

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobkyně: **T. Y. N. N.**
v ČR bytem Ch.
zastoupená JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2024, č. j. MV-126436-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2024, č. j. MV-126436-4/SO-2024, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2024, č. j. OAM-33595-16/ZM-2024, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci, žaloba a vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 22. 1. 2024 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 14. 2. 2024 do 31. 12. 2024. Dne 30. 5. 2024 podala žalobkyně Ministerstvu vnitra (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) k zaměstnavateli N. T. M. na pracovní pozici *Prodávači smíšeného zboží*. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 24. 7. 2024, č. j. OAM-33595-16/ZM-2024 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), žádost žalobkyně zamítl a žalobkyni nevydal zaměstnaneckou kartu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt účastnice řízení na území není v zájmu České republiky. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 10. 2024, č. j. MV-126436-4/SO-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), zamítl odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Žalobkyně namítla, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci a své závěry založily na domněnkách bez opory ve spisu, neboť se v průběhu řízení žalobkyně nedotázaly na motivaci a úmysly žalobkyně při podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, neprovedly její výslech ani výslech zaměstnavatele, a dovodily nesprávné závěry o důvodech pro postup zvolený žalobkyní. Dále správní orgány bez opory v zákoně zohlednily délku pobytu žalobkyně na území v době podání žádosti o změnu účelu pobytu a jejich závěry jsou nepřezkoumatelné, jelikož neuvedly, jaká doba by byla akceptována jako dostatečná. Žalovaná pochybila i v závěru, že žalobkyně účel svého pobytu dosud nenaplnila (neukončila vysokoškolské studium), jelikož účelem pobytu žalobkyně bylo studium, nikoli úspěšné absolvování studia, kdy tento účel žalobkyně v době před podáním žádosti plnila a plní jej dosud. Žalobkyně namítla dále nesprávnost východiska správních orgánů, že se na žádost žalobkyně vztahuje nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „*Nařízení*“), a *Program klíčový a vědecký personál*, neboť žalobkyně podala žádost na území, nikoli prostřednictvím zastupitelského úřadu. Žalobkyně nesouhlasila s výkladem neurčitého právního pojmu *zájem České republiky* podaným správními orgány, které argumentovaly diskriminačním výkladem Nařízení, a označila jejich výklad za nepřezkoumatelný. Žalobkyně konečně namítla i porušení rovnosti před zákonem a porušení zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené a prvoinstanční rozhodnutí a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že pobyt žalobkyně nebyl nežádoucí od počátku, stal se jím až poté, kdy projevila v podané žádosti o zaměstnaneckou kartu svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde nežádoucí nekvalifikovanou práci. V řízení o dlouhodobém pobytu cizince nelze kalkulovat s vidinou získání trvalého pobytu a kvůli tomuto důvodu bez ohledu na podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců dlouhodobý pobyt udělit. Cizinec, který vstoupí na území za účelem studia v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair, se má věnovat primárně tomuto studiu a nikoli zaměstnání, které může být pouze činností vedlejší. Žalobkyně k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia předložila doklad o dispozici s finančními

prostředky na bankovním účtu se zůstatkem 183 240 Kč ke dni 22. 9. 2023, jinak by jí nebyl povolen pobyt za účelem studia. Namítá-li žalobkyně, že nebyla dotazována na motivaci, správní orgány se dostatečně zabývaly pobytovou historií žalobkyně, plněním účelu a naplněním zamýšleného účelu předchozího pobytu (studia vysoké školy za účelem získání vysokoškolského vzdělání) a zkoumaly zamýšlený účel pobytu žalobkyně na území (zaměstnání na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci). Žalovaná s vědomím rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 158/2024 a 5 Azs 149/2024, s nimiž nesouhlasila, poukázala na dosud neskončená řízení vedená před kasačním soudem sp. zn. 4 Azs 93/2024, 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024 a navrhovala, aby soud vyčkal s rozsudkem ve věci žalobkyně na ukončení těchto řízení. Žalovaná závěrem odkázala na pro ni příznivý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyslovili výslovný souhlas (žalobkyně v podání ze dne 15. 11. 2024 a žalovaná ve vyjádření k žalobě).
5. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
6. Podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo nevydává zaměstnaneckou kartu nevydává, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky.
7. Podle § 181b odst. 1 písm. c) ZPC vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
8. Podle § 1 odst. 2 a § 2 odst. 2 Nařízení platí, že v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 Nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení, jinak je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 Nařízení. Podle přílohy č. 2 Nařízení lze v rámci období 1 roku na zastupitelském úřadě v Hanoji podat maximálně 200 žádostí o zaměstnaneckou kartu výhradně v rámci *Programu klíčový a vědecký personál*.
9. Podle § 42g odst. 5 věty druhé ZPC platí, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
10. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS) a že správní soudy neprovádí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
11. Žaloba je důvodná.
12. Ve vztahu k žalobkyní namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí soud následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový

stav vzal za rozhodný, jak uvážil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

13. Zdejší soud popsane vady nepřezkoumatelnosti v případě napadeného rozhodnutí neshledal. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, jak a proč rozhodly tak, jak rozhodly, jak posoudily zjištěné právně významné skutečnosti a proč měly vznesené námitky za nedůvodné. Je zřejmé, že nosným důvodem celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí byl závěr správních orgánů, že *pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky*. Tento závěr správní orgány přezkoumatelně odůvodnily tím, že vláda České republiky Nařízením stanovila maximální roční počet žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním *Programu klíčový a vědecký personál* podaných u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, přičemž z Nařízení a důvodové zprávy k Nařízení vyplývá zájem vlády na tom, aby byla pracovní migrace z Vietnamské socialistické republiky omezena toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených za účelem minimalizace bezpečnostních rizik plynoucích z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly - v zájmu České republiky není, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce mimo vládní programy. Pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty tak podle správních orgánů není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení

pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Žádala-li o vydání zaměstnanecké karty žalobkyně, která byla na území České republiky přijata za účelem studia a tento účel nenaplnila, tímto způsobem by bylo možné obcházet omezení stanovená Nařízením a popírat suverénní právo České republiky určit si, které cizince a za jakých podmínek na území České republiky přijme. Žádost žalobkyně se týkala pracovní pozice vyžadující nízkou kvalifikaci, pro kterou by jí zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohla požádat (viz str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí a str. 2 až 5 prvoinstančního rozhodnutí). Popsané odůvodnění závěrů správních orgánů je nepochybně způsobilé být v mezích žalobních námitek předmětem věcného soudního přezkumu.

14. Popsaný nosný důvod napadeného rozhodnutí žalobkyně sporovala v žalobě, kde mj. namítla právní nesprávnost výkladu neurčitého právního pojmu *zájem České republiky* odvozeného správními orgány od Nařízení.
15. Podstata sporu účastníků řízení byla již ve skutkově obdobných věcech vyřešena ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V pilotním rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, Nejvyšší správní soud dospěl při posouzení otázky, zda je naplněn předpoklad pro zamítnutí žádosti v podobě rozporu pobytu cizince na území se zájmem ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, k závěru, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní *zájem České republiky* promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 Nařízení totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace) i důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců č. 176/2019 Sb. Pokud cizinec pobývá na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chce tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců, kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na něj nevztahují, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodává na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Pokud žalovaná zamítne žádost cizince podanou v ČR s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní *zájem České republiky* vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji, jde o nezákonné rozhodnutí (viz body 18, 27a 28 tohoto rozsudku).
16. Závěry pilotního rozsudku prvního senátu Nejvyššího správního soudu souhlasně a explicitně převzaly i další senáty Nejvyššího správního soudu ve svých následujících rozhodnutích.
17. Pátý senát v rozsudku ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, s odkazem na pilotní rozsudek uvedl, že výklad žalované, že pobyt cizince na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, jelikož stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle Nařízení omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky, je nesprávný. Pátý senát akcentoval, že takový výklad žalované přisuzuje Nařízení regulaci, která v něm není, a též nezohledňuje požadavek, aby byl předmětný důvod nevydání zaměstnanecké karty u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován (viz body 35 až 38 tohoto rozsudku).

18. I desátý senát v rozsudku ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, se souhlasným odkazem na pilotní rozsudek uvedl, že z Nařízení nevyplyvá nezáměr České republiky na přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty v Nařízení byly zjevně stanoveny s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů - chtěl-li by zákonodárce kvóty navázat na státní příslušnost, učinil by tak.
19. První senát své závěry v pilotním rozsudku potvrdil i v rozsudku ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, a explicitně vyslovil zobecnitelný závěr, že žalovaná nemůže odůvodnit nevydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, o kterou cizinec požádal již na území ČR, pouze s odkazem na to, že ČR má s ohledem na stanovení kvót pro jednotlivé zastupitelské úřady podle § 181b zákona o pobytu cizinců zájem na příchodu jen omezeného počtu vysoce kvalifikovaných pracovníků z Vietnamu (viz body 12 až 21 tohoto rozsudku).
20. Pátý senát již obdobnou věc rozsudkem věcně neposuzoval a usnesením ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, odmítl kasační stížnost žalované pro nepřijatelnost s odůvodněním, že otázka byla již vyřešena jednotnou a ustálenou judikaturou. Pátý senát dodal, že zákonodárcem zvolená konstrukce vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jakým to učinila žalovaná, kdy zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území České republiky (viz body 11 až 22 tohoto usnesení).
21. K odmítnutí kasační stížnosti žalované pro nepřijatelnost přistoupil i čtvrtý senát usnesením ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28, a akcentoval, že *otázka je judikována Nejvyšším správním soudem jednotně, přičemž touto judikaturou byla sjednocena předtím nejednotná rozhodovací praxe krajských soudů* a že jde o judikaturu ustálenou a jednotnou (viz body 11 až 14 tohoto usnesení).
22. I osmý senát potvrdil závěry pilotního rozsudku a ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, vysvětlil, že závěr, že pobyt cizince na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, nelze odvodit jen ze stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji podle Nařízení. Nejenže by tak byla přisouzena Nařízením regulace, která v něm není, ale současně by tak nebyl zohledněn požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován (viz body 14 až 22 tohoto rozsudku).
23. I čtvrtý senát v rozsudku ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, zdůraznil, že ve skutkové i právně obdobných případech cizinců – státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky již opakovaně rozhodoval a v těchto věcech jde o jednotnou a již ustálenou judikaturu (viz body 29 až 42 rozsudku). V usnesení ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, předtím čtvrtý odmítl kasační stížnost žalované jako nepřijatelnou též s odkazem na pilotní rozsudek a rozhodnutí na něj navazující.
24. I sedmý senát se v rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, souhlasně připojil k závěrům pilotního rozsudku a konstatoval, že účelem Nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných na území ČR, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě (viz zejména body 20 a 21 tohoto rozsudku).
25. Podle § 12 odst. 1 s. ř. s. zajišťuje Nejvyšší správní soud ve správním soudnictví jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem. Pro přijatelnost kasační stížnosti je významné, zda se dotýká právních otázek, které dosud nebyly

řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, resp. byly řešeny rozdílně, příp. vyžadují odklon od ustálené judikatury.

26. Nejvyšší správní soud již vyřešil zásadní spornou otázku mezi účastníky řízení. Věc účastníků řízení se neliší od věcí řešených kasačním soudem ve výše specifikovaných rozhodnutích ani skutkově ani právně. Soud nemá žádný důvod odchylovat se od jednotné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, a proto věc účastníků řízení posoudil stejně jako Nejvyšší správní soud ve výše odkazovaných rozhodnutích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. 10 As 158/2024-45, bod 16).
27. Otázka, kterou měla žalovaná v době sepisu vyjádření k žalobě za spornou, byla již bezpečně vyřešena ustálenou a jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nosný důvod napadeného rozhodnutí spočíval v závěru, že lze žádost žalobkyně zamítnout v souladu s § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo, jelikož pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky, protože z Nařízení vyplývá, že není v zájmu státu, aby na území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce. Tento závěr byl přesvědčivě a opakovaně vyvrácen výše popsanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou soud souhlasně odkazuje a kterou by bylo nadbytečné podrobněji citovat, jelikož žalovaná je s jistotou seznámena s odůvodněními odkazovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť byla účastníkem všech odkazovaných věcí a rozhodnutí jí byla doručena.
28. Soud tak konstatuje, že žalobní námitka, že žalovanou uvedené důvody v napadeném rozhodnutí nejsou s to založit závěr o tom, že pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky, byla důvodná. Žalobní bod, v němž žalobkyně sporovala, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že její pobyt na území není v zájmu České republiky, byl opodstatněný. Žalovaná totiž tento závěr odůvodnila nezájmem státu na pobytu občanů Vietnamské socialistické republiky na základě zaměstnanecké karty k nekvalifikované práci, který stát vyjevil v Nařízení. Toto posouzení je však v rozporu s výše popsány, přesvědčivě odůvodněnými, právními závěry Nejvyššího správního soudu, s nimiž se soud ztotožnil, podle kterých žádost o vydání zaměstnanecké karty podanou v ČR nelze zamítnout s odkazem na zájem ČR vyjádřený toliko kvótami stanovenými Nařízením pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji. Jinými slovy, (ne)zájem státu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC nelze v řízení o vydání zaměstnanecké karty vietnamského státního občana podanou v ČR dovozovat z Nařízení.
29. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobkyně se soud nezabýval jejími ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem ostatních dílčích závěrů žalované zmíněných v napadeném rozhodnutí, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu žalobkyně neobstál. Tyto dílčí závěry žalované totiž nemohly samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí jako důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně obstát. Závěr o tom, že pobyt žalobkyně na území není v zájmu státu, žalovaná totiž neopřela o délku pobytu žalobkyně na území v okamžiku podání žádosti a neukončení studia (viz explicitní závěr žalované na str. 6 napadeného rozhodnutí) - tyto skutečnosti do napadeného rozhodnutí sice žalovaná uvedla, ale uvedený závěr s nimi nijak nespojila.
30. Pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na rozsudky krajských soudů, judikatura došla v mezidobí k odlišným závěrům. Žalovanou odkazované rozsudky krajských byly překonány judikaturou Nejvyššího správního soudu, jak bylo výše popsáno:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, nebyl podroben kasačním soudem věcnému přezkumu. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2024, č. j. 33 A 8/2024-50, byl zrušen výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56 (tedy již před vydáním napadeného rozhodnutí). Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, byl zrušen výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35, nebyl podroben kasačním soudem věcnému přezkumu. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024-48. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43.

31. Vzhledem k tomu, že výše shrnuté závěry Nejvyššího správního soudu, s nimiž se zdejší soud ztotožnil, vyvracejí podstatu argumentace žalované ve vyjádření k žalobě, nepovažuje soud za nutné se k ní podrobněji vyjadřovat a uvádí pouze následující. Navrhovala-li žalovaná ve vyjádření k žalobě, aby soud vyčkal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v řízeních sp. zn. 4 Azs 93/2024, 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024, pak ve druhém, třetím a čtvrtém případě již kasační soud rozhodl výše uvedenými rozsudky v souladu s pilotním rozsudkem a v prvním případě s odkazem na pilotní rozsudek odmítl kasační stížnost žalované pro nepřijatelnost usnesením ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39.
32. Závěrem soud ve shodě s výše uvedenou ustálenou judikaturou kasačního soudu (viz bod 23 rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48) dodává, že pokud by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, žalovaná mohla zaměstnaneckou kartu nevydat pro některý z důvodů uvedený v § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná své rozhodnutí ale o takové důvody neopřela, ani je detailněji neprokazovala. Pouze podpůrně upozornila na případné obcházení zákona, aby zdůraznila zájem státu, ačkoli tímto způsobem oprávnění podle § 181d zákona o pobytu cizinců rozšiřovat nelze. Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti (zde studium), je důvodem pro nevydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který však stěžovatelka své rozhodnutí neopřela (viz bod 7 rozsudku ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28).
33. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud výrokem I rozsudku napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož vadami, které soud shledal ve vztahu k napadenému rozhodnutí, je zatíženo i prvoinstanční rozhodnutí, soud přistoupil rovněž k jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6 800 Kč, kterou tvoří odměna za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu] a 2 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Sb., o soudních poplatcích]. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (srov. § 104a odst. 1 s. ř. s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 23. června 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně